

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתם של כל עם ישראל ובכללם ציון בן צ'חלה הי"ו

במדבר - אחדות והכרה במעלת הזולת

"איש על דגלו באתת לבית אבותם יחנו בני ישראל" (במדבר ב',ב')

המחלוקת להינתן בין השבטים.

כאשר אחד ממלאכי מעלה רואה מעלה אצל חברו אינו מתקנא בו אלא, אדרבא, מרומם אותו עליו. אנו אומרים בתפילת שחרית "וְכָל־מַקְבְּלִים עֲלֵיהֶם עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מַזָּה וְנוֹתְנִים רְשׁוֹת זֶה לָזָה" - אחדות שלימה ואמיתית וזהו "דגול מרובה" (שיר השירים ה'). כיוון שראו ישראל איכותה של האחדות הזו, מיד נתאוו גם הם לדגלים - להיות כמלאכי השרת.

"מיד אמר הקב"ה למשה: עשה אותם דגלים כמו שנתאוו", על פי מה שנתבאר כאן, נמצא שבשעה ההיא הגיעו למעלה הגבוהה ביותר של "וְכָל־מַקְבְּלִים עֲלֵיהֶם עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם" (תהלים קט,כב). מכיוון שבערה בהם אש קודש - התשוקה להיות כמלאכי השרת - נסתלק מהם כל שמץ של פירוד לבבות וכל מידותיהם היו מופנות אך ורק לרומם את מי שראו בו מעלה יתירה.

כיוון שכן, נתקיים בהם: "יִמְלֹא ה' כָּל מְשָׁלוֹתֶיךָ" (תהלים כו). - נסתייעו מן השמים להיות חונים כמו שנתאוו, לפי ש"הבא לטהר מסייעין אותו". "איש על דגלו באתת" (במדבר ב',ב) - שכל אחד מצטיין במעלתו, זה בתורתו וזה ביראתו וזה במידת חסד שבו. כמו שנאמר "וְהָאֱמֶת וְהַשְּׁלוֹם אָהָבוֹ" (זכריה ח', י"ט). יהי רצון שנראה כל אחד במעלת חברו ועל ידי כך נזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

כותב המדרש (רבה ב, ג): "בשעה שנגלה הקב"ה על הר סיני ירדו כ"ב רבבות של מלאכים וכו', והיו עשויים כולם דגלים - דגלים שנאמר 'דגול מרובה' (שיר השירים ה'). כיוון שראו אותן ישראל, שהיו עשויים דגלים-דגלים התחילו מתאווים לדגלים. אמרו: 'הלוואי כך אנו נעשים דגלים כמותן' וכו'. וכן הוא אומר: 'נִרְנְנָה בִּישׁוּעֶתְךָ וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגֹל' (תהלים כו). אמר להם הקב"ה: 'מה נתאוויתם לעשות דגלים, חייכם שאני ממלא משאלותיכם' - 'יִמְלֹא ה' כָּל מְשָׁלוֹתֶיךָ' (תהלים כו). מיד הודיעם הקב"ה לישראל ואמר למשה: 'לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו'."

בעקבות דברי המדרש בעניין הדגלים מבחין הרב יהודה ליב חסמן זצ"ל בספרו 'אור יהל' בהבדל יסודי בין המלאכים לבין בני האדם. בעוד שבקרב המלאכים אין לא שנהא, לא קנאה ולא תחרות, ומסיבה זו "כולם אהובים כולם ברוכים, כולם גבורים וכלם מקבלים עליהם על מלכות שמים זה מזה ונותנים רשות זה לזה", אצל האדם, שיסודו מעפר ומונהג הוא על פי מידותיו ותכונותיו - התאחדותו עם שאר בני אנוש דבר נמנע הוא. ואכן משה רבנו פחד מזה כמבואר במדרש: "בשעה שאמר הקב"ה למשה עשה אותם דגלים כמו שנתאוו, התחיל מיצר. אמר: 'עכשיו עתידה

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ משה ניסן בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה שמעון בן זלפה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש אורי דניאל בן איריס נועם בן איריס יוסף ליאור בן אפרת דליה רון בן איריס עידן בן רבקה עמית בן רבקה עובדיה בן נעימה אליהו ארז מזרחי וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר חונית בת סימי אילן בן ג'ולייט אילנה בת רוחמה חגית בת ז'ילה גילה תמר בת דליה סיון בת אסתר

זרע קודש בר קיימא

נטלי בת יונית נועה בת ברכה ישי בן ז'ילה גילה שגית בת רותי

רפואה שלמה

הראש"ל צ'הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א ימנה ניזרי בת סטה - בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרח - בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעימה אורן בן אסתר יצחק בן עזרא שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה ז'ילה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אור בן סיגילת יוספוב ברכה בת ענה - בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מזל אקבאל בת נושפארין חנה בת הדסה יפה בת שפיה יוסף מרדכי בן רחל תמר פורטונה בת מיה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גורה אליהו בן גורה פנינה שרה בת אביבה מירה בת מונאבאר - נחת מכל יוצאי חלציהם דבורה דמחקי מוג"ד בת מוהתרם - לידה קלה סיון בת אסתר - לידה קלה רחל בת זוהרה כל עם ישראל

כד' אייר תשע"א 28/05/2011

פרשת במדבר

פרקי אבות - פרק ה'

הפטרה: "והיה מספר" - הושע ב'

ש. קריץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:54	20:14	21:03
ת. אביב	19:12	20:16	21:00
חיפה	19:04	20:18	21:04
ב. שבע	19:12	20:15	21:00

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

שואל ומשיב בהלכה - איסור והתר

שאלה: ?

האם נכון הדבר שאין לאכול בצל קלוף או שום קלוף או ביצה קלופה שעבר עליהם הלילה?

תשובה: !

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

אין לאכול מאכלים אלה בעודם קלופים ואפילו הם סגורים בקופסא או מונחים במקרר, מפני שרוח רעה שורה עליהם בלילה. אולם האיסור הוא דווקא כשהם בפני עצמם, אבל עם הם מעורבים עם מאכל אחר כגון בסלט וכדומה, מותר להשאירם בלילה. לכן מותר ליתן ביצה קלופה תוך סיר של החמין הגם שעובר עליו לילה ואוכלו רק למחרת היום. וכן אם נכבשו בחומץ או במי מלח אינם מזיקים ומותרים באכילה. על כן מותר להשתמש באבקת שום ובאבקת ביצים. מסיבה זו מקפידים במסעדות ובתי אוכל אף שאינם מהדרין, שלא יקלפו את הבצלים מהערב אלא אם כן עירבו בהם מעט שמן ומלח. אולם כאשר שכח והניח כמות מאוד גדולה ויש לו הפסד מרובה, יש להקל ולאכול.

קשה כשואל קנאה

בספר "צדיק יסוד עולם" הובא סיפור מופלא על בנו של הצדיק ר' אריה לווין זצ"ל, ויש בו כדי ללמדנו, עד כמה על האדם לעבוד על מידותיו ובמיוחד כאשר מדובר בקנאת האדם, ומעשה שהיה- כך היה:

בעת ששימש הצדיק רבי אריה לווין זצ"ל כמשגיח רוחני בת"ת עץ חיים, למד שם גם בנו, חיים יעקב זצ"ל (שלפני פטירתו שימש כרבה של פרדס חנה). עוד בהיותו ילד התגלה חיים יעקב כבעל כישרון נדיר ובעל זיכרון מופלא. ה'חברותא' שלו, היה הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל, אשר היה מכנהו בכינוי של חיבה 'העילוי'.

לא אחת כאשר המלמד ביקש ממנו לומר תוספות מסוים, הוא היה אומר כולו מילה במלה. דבר זה חזר ונשנה מספר פעמים. המלמד המופתע היה בטוח, כי הנער קורא את התוספות מתוך הגמרא, שהרי מצטט הוא מלה במלה. אך מה רבה הייתה פליאתו בראותו, כי הגמרא פתוחה בעמוד אחר לגמרי. בתום שנת הלימודים נכתבה לו הערה על גבי התעודה בכתב ידו של המלמד: "המלאכים למדו איתך".

משראה זאת רבי אריה, החליף את תעודת בנו בתעודה אחרת, שבה היו הציונים במידה יותר פחותה. הוא עשה זאת, כדי שלא לעורר את קנאתם של חבריו לכיתה וגם כדי שלא יגבה לבו של הנער. ואולם זה לא עזר. שכן בשל היותו 'עילוי' הקפיצוהו כיתה. והדבר היה למורת רוחם של הנערים, שאף קינאו בו.

התוצאה של הקנאה הייתה מאוד מצערת: משהגיע חיים יעקב ליום הבר-מצווה, החליטו בני כיתתו "להחרים". הם סירבו לבוא לחגיגת הבר-מצווה ואף לא קנו לו שי "ספר", כמקובל. התלמיד היחיד, שביקרו ואף כיבדו בספר כמתנה היה חברו רבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל.

הקפדה והפסדה

עד כמה עלינו להיזהר לבל נקפיד, ועד כמה האדם עלול חלילה להפסיד בשל הקפדתו, נוכל ללמוד מן הסיפור המופלא הבא: הבעש"ט הקדוש, אור שבעת הימים, נסע פעם אחת לעיר לבוב ונפגש עם אחד מגאוני העיר. בעת שיחתם אמר הבעש"ט על עניין כלשהו כי קיבל זאת מאליהו הנביא. שאל הגאון: "מדוע אין אליהו הנביא מתגלה אליי?". הביט עליו הבעש"ט ואמר: "מאחר שכבודו קפדן אין אליהו הנביא רוצה לבוא לכבודו".

ענה הגאון על אתר: "מקבל אני עליי שלא להיות עוד קפדן". הבטיחו הבעש"ט שאליהו הנביא יבוא אליו. דרכו של הגאון הייתה לנוח מעט אחר-הצהריים (מאחר והיה מקפיד לנצל את זמן הלימוד והיה עוסק בתורה בלילות). באותו יום, כששכב לנוח קמעא, הגיע יהודי כפרי לביתו וקרא לו בקול רם ומשונה.

התקצף עליו הגאון, גער בו וגירשו מביתו. למחרת שאל הגאון את הבעש"ט מדוע לא זכה לגילוי אליהו? הרי הרב הבטיחו. אמר לו הבעש"ט: "ומה אעשה, שגערתם בו וגירשתם אותו מביתכם!!!".

מנויים

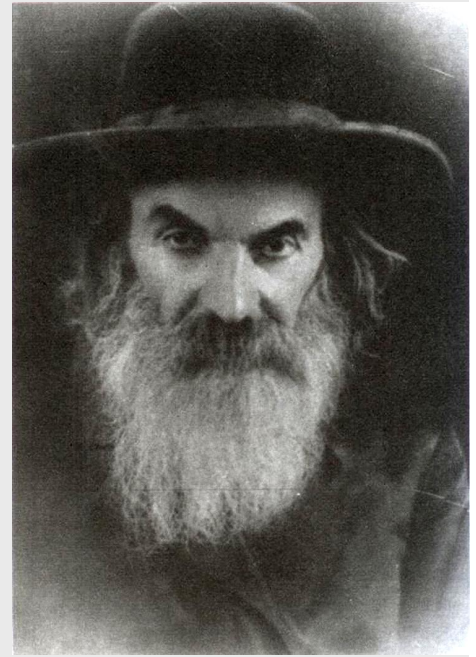
לקבלת העלון חנם ב-email מדי שבוע, שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו חיים פנחס בטל' 054-7646633

הרה"ק רבי שלמה גולדמן מזוועהיל זצ"ל: נולד בשנת ה'תרכ"ט (1868). כבר מגיל ינקות היה "יניק וחכים" ושמיו יצא למרחק כנער חכם פלאי בעל מידות תרומיות ולבטח עתיד הוא לגדולות ונצורות. בשנת ה'תרס"א (1900) עת הגיע לגיל 32 הקים יחד עם אחיו, רבי יחיאל מיכל גולדמן ישיבה גדולה בעיירתו ועמד בראשה. כשפרצה מלחמת העולם הראשונה גילה ר' שלמה גבורה עילאה, **הוא עבר בין התושבים לעודדם ולחזק את רוחם, הוא שימש בתקופה קשה זו לאביהם של התושבים ודאג לכל צרכיהם.** לאחר לחץ גדול מצד הקומוניסטים שהצרו את צעדיו בשנת ה'תרפ"ו (1925) עלה הרב לארץ ישראל עם נכדו, רבי מרדכי, לעיר הקודש, ירושלים.

כשירדו מהספינה ביפו אמר רבי שלמה לנכדו: "אנחנו משליכים את האדמו"רות לים". והוא נהג בצניעות והסתרה גמורה. **כך נהג במשך שלוש שנים, שבהן כילה את חסכוניותו והגיע לפת לחם ממש.** הוא השתכן בירושלים בעיר העתיקה, שכן שם דירה קטנה וחי כאחד האדם. במשך כל אותן שלוש שנים הגיעו לירושלים מכתבים ומברקים עבור "האדמו"ר מזוועהיל" אך אין איש יודע במי מדובר ולכן לשלוח את המכתבים.

באותה עת הגיעו לירושלים תיירים מאיזור זוועהיל והמה זיהו מיידית את רבם ושמעו יצא בכל רחבי ארץ הקודש. אט-אט צמחה לה חסידות זוועהיל **כשמנהיגם, ר' שלמה, מתעקש לנהוג בענווה ובשפלות ונוסע מידי יום באוטובוס.**

ביתו היה בית פשוט, כמעט בלי ריהוט, בלי שמישים ובלי גבאים. היה צנוע בהליכותיו, וחי חיי צער ופשטות. גאון בנגלה ובנסתר. רבים נהרו אל הרב לברכותיו. ה"אמרי אמת" מגור היה שולח לו "קוויטל" עם פדיון בימים הנוראים. **אולם רבי שלמה היה מעדיף להתחבר לפשוטי העם, ושמיו והענווה היו לאחד. מלומד בניסים.** אוהב הבריות, ועוזר לנרדפים ולנצרכים. נפטר ב-כ"ו אייר ה'תש"ה (1944). חי כ-76 שנים. ציונו בהר-הזיתים. הפורעים הערבים חיללו את המצבות בשנת ה'תש"ח (1947), נשאר קברו שלם ורק המצבה החיצונית נשברה, ותוקנה בשנת ה'תשכ"ז (1966).

מרבותיו: אביו, ר' מרדכי ור' דוד משה מטשורקוב. **אביו:** ר' מרדכי (משושלת זלאטשוב). **אשתו:** בתו של ר' בן ציון מדוידהרודוק.

את המעשה המופלא הבא, אודות הצדיק מופת הדור, רבי שלמה גולדמן מזוועהיל, סיפר הישיש ר' אברהם חיים שפילברג בספר "צדיק יסוד עולם": "עבדתי בבתי המלאכה של הרכבת בחיפה, תחת השלטון המנדטורי, כמעט יהודי יחיד בין אלפי עובדים ערבים. כשפרצו פעולות האיבה בשנת ה'תרצ"ו, מצאתי את עצמי מוקף בים של שנאה. מכל עבר שמעתי איומים בגלוי: "נשחוט אותך כמו כלב". הייתי בסכנת חיים. חששתי לגרוע מכל.

כאשר פניתי לאחד מראשי העובדים הערביים להתערב לטובתי, תגובתו המחישה לי את הסכנה, שבה הייתי שרוי: "סך הכל אמרו לשחוט אותך ככלב, הם לא אמרו לשחוט אותך כחזיר, ומה רע בכך?", הגיב לעומתי בחיוך שטני. פניתי למנהל הראשי האנגלי, עוררתי בו אהדה, והוא היה נכון לעזור לי. הוא הציע לי להיעדר מדי פעם, וגם יעץ לי להוציא תעודת מחלה, עד יעבור זעם. אך כל זה לא פתר את הבעיה, שכן כל יום שנמצאתי בעבודה ראיתי את המוות לנגד עיני. קמתי ועליתי לאחד הגדולים בירושלים. הוא אמר לי לעשות, מה שעשו אבותינו: יעקב אבינו ומשה רבנו הם ברחו, אין ברירה, עליך לעזוב את העבודה ולהציל את חייך, פיקוח נפש".

יצאתי אובד עצות, ומצאתי עצמי ממרר בבכי. לא ידעתי, מה אעשה. ודאי שדברי הרב נכונים, אך איך אפרנס את משפחתי? הרבנית אשת הצדיק ראתה אותי ממרר בבכי, ואמרה לי: "לא רחוק מכאן מתגורר 'הזויעה' צדיק, היכנס אליו", כך יעצה לי. הלכתי לביתו. אשתו אמרה, כי הרבי בכותל המערבי. רצתי דרך השוק, בדרכי שמעתי ערבי אומר לחבריו: 'הנה יהודי, הבה נחסל אותו!'. והנה התערב ערבי אחר: 'אתם רואים שהוא רץ כמו משוגע, עזבו אותו, הוא משוגע...' בחסדי ה' נתקבלו דבריו.

כאשר הגעתי לכותל המערבי, עמד הרבי צמוד לכותל והתפלל. שטחתי את סיפורי לפניו, אך נראה היה, כי אין הוא שם לב אליי, כך היה גם כל הדרך חזרה, אני מדבר, והרבי שותק. כאשר הגענו הביתה הרבי התיישב והחל ללמוד, ואני שוב מנסה לעורר את תשומת לבו, אך ללא הועיל. אחזתי בבגדו והתחלתי בוכה: "רבי הושיעה, אני בצרה... הושיעה לי". עתה נפנה אליי הרבי, הרים את ראשו, שקע לרגע במחשבה פתח ספר, ואז לפתע נתן מכת יד על השולחן וקרא: "מה יש לך לפחד? מי שייגע בך יהיה לו סוף שחור... אין מה לפחד!" הרגשתי אדם אחר, תמורה התחוללה בי, הרגשתי שנפל דבר. למחרת התייצבתי לעבודתי. והנה בהגיעי למקום, אך נכנסתי לשער בתי המלאכה, קרב אליי ערבי מבין העובדים והנחית מהלומת אגרוף בפניי.

"הוי רבי", העליתי בשפתי את הבטחתי של אותו רבי טהור, בראותי את הסכנה, שבה אני נמצא, "ריבוננו של עולם הושיעה אותי בזכות אותך צדיק". הערבי שהכה בי החל חוזר על עקבותיו, והנה זו לא גוזמה! הוא הספיק לצעוד ארבעה צעדים לא יותר... ונפל על עורפו ונשאר שוכב. כולם מיהרו להרימו אך הוא לא הגיב כלל... הזעיקו אמבולנס והחישוהו לבית החולים.

לא ארכה השעה ובבתי המלאכה פשטה השמועה, שאותו מחמוד מת משטף דם במוח...ומאז המשכתי לעבוד בין אלפי עובדים ערבים, ועד לפרישתי לפנסיה איש לא העיז לגעת בי, איש לא נקא אצבע כנגדי..."

יפר הצדיק הנסתר רבי יוסף וולטון צוק"ל, על קדושתו של הרב, כי בשעה שליווה את הצדיק לאחר פטירתו, כאשר הגיעה המיטה של רבי שלמה מזוועהיל, ראה עמוד אש היורד מהשמים עד למיטה הנישאת למקום הקבורה. זכות קודשו תגן עליו.

לפנינו מובא מעשה המחדד ומדגיש, מה רבה וטובה מעלת החסד ועד כמה עלינו להתאמץ, אפילו במחיר מחילה על כבודנו, כדי לעשות מצווה חשובה זו עם הקרובים לנו. ומעשה שהיה- כך היה: יעקב, כך נקרא שמו של שואב המים בעיירה, היה יהודי צנוע ונעים הליכות. הכל אהבוהו וחיבבוהו, שכן בעל לב טוב ובעל חסד היה, שואב המים, יעקב. סדר יומו היה קבוע. מידי יום היה משכים קום עם שחר, לומד שיעור קבוע בתורה והלכה, מתפלל תפילת שחרית בניגון ובנעימה, ולאחר כל זאת היה שואב המים מתפנה לעבודת יומו. הוא היה יוצא יום-יום אל מחוץ לעיר, ממלא את חביות המים מן הנהר ומחלק את המים ללקוחותיו. כסף רב לא השתכר מעבודה זו, אך מעולם לא התלונן. מסתפק במועט היה ושמח בחלקו, ובכל אשר לו. הבריות רחשו לו כבוד, כאדם ישר, שעמל על פרנסתו, וכיהודי יודע ספר. **מה רבה הייתה ההפתעה, כאשר ביום מן הימים החל להתהלך ברחוב, קופסת מתכת בידו והוא מקבץ נדבות.**

בתחילה חשבו האנשים, שזה מעשה חד-פעמי. אולי הוא חייב לפרוע איזה חוב מעיק? או שמא מצבו דחוק זמנית? אך עם הזמן נוכחו, שעיסוק חדש זה היה לתופעה קבועה. בשעות הפנויות ממלאכת שאיבת-המים, היה יעקב עוסק באיסוף תרומות וקיבוץ נדבות למטרה בלתי נודעת. עם הזמן החלו הבריות לרנן אחריו: **"מה הוא עושה בכסף?"**, **"מדוע אין הוא יכול להסתפק בשכרו משאיבת-המים?"** היו מן התושבים שהביעו בקול רם את זעמם על שואב-המים, המבקש להתעשר על חשבון הצבור.

השמועות והרינונים הגיעו אל רב העירה. לא חלף זמן רב, ויעקב קבל לביתו הזמנה, ובה הוא מתבקש לסור לביתו של הרב. בביתו של הרב, התקבל יעקב שואב המים בנועם ובחביבות. הרב החל להתעניין בשלומו ולשאלו על מצבו ועל ענייניו. יעקב הבין מיד את מטרת השיחה וענה בקצרה: **"הפרנסה אכן אינה ברווח"**, אמר לרב, **"אך כהרגלי, ב"ה מסתפק במה שיש. ומודה לה' הטוב יום-יום"**.

הרב הופתע מתשובתו. הוא סבר, שיעקב יספר על קשיים כלכליים ועל בעיות פרנסה, ולהפתעתו, הנה הוא שמח וטוב-לבב כבימים ימימה, ואין בפיו כל טרפוניה. מבלי כל שליטה פרצה השאלה מפיו מאלה: **"מדוע, אם כן, הינך מקבץ נדבות בשוק?"** דממה מתוחה השתררה בחדר. יעקב לא זע ולא נע. הוא עמד דומם והרכין את ראשו, קפץ את שפתיו והחריש. הרב עודדו: **"אינך צריך לחשוש. יכול אתה לספר כל שבלבך, ואשתדל לעזור לך"**. אך גם דברים אלו לא הועילו. יעקב שתק ולא היה מוכן לפצות את פיו. הרב ניסה שוב ושוב לדובב את בן שיחו ולשדלו בדברים, כדי שיספר לו את פשר עיסוקו החדש כקבצן – אך לשווא.

הייתה לרב הרגשה, שיעקב עצמו חש עתה, שמלאכת הקבצנות לא הייתה הוגנת, ועל-כן הוא נמנע מלהשיב. הוא לא רצה להכביד עליו ורק ביקשו לחדול ממלאכה זו. תגובתו של יעקב הייתה שוב שתיקה מוחלטת. כשראה הרב כי הוא אינו נענה בחיוב חזר על בקשתו, הפעם ביתר תקיפות. יעקב הבין שאין הוא יכול להמשיך בשתיקתו ובשמירת סודו, ומלמל: **"אי-אפשר. לא אוכל להבטיח זאת"**. תמיהתו של הרב הלכה וגברה, ועימה גם החלה סבלנותו פוקעת. הן לא נשמע כדבר הזה. הרב שואל ואין משיבים לו, דורש ואין נענים, מתעניין ואין משתפים פעולה. הוא פנה אל יעקב בחריפות: **"כך אין הדבר יכול להימשך. או שתסביר לי, לשם מה הינך מקבץ נדבות, או שתחדל מכך מיד!"**.

לפתע נפתחה הדלת. **בפתח נראה משה הנגיד, אחד מעשירי העיר.** הוא נראה נתון בסערת רגשות. הוא התפרץ בדבריו לכיוון הרב: **"רבי!"**, קרא כשכולו רועד מהתרגשות, **"יעקב זה צדיק הוא, צדיק נסתר!"**. משה שאף אוויר מלוא-ריאותיו והחל להתנצל על התפרצותו הפתאומית. **"המתנתי בחוץ, כדי לשוחח עם הרב בעניין מסוים. ישבתי קרוב לדלת ובחוצפתי הרבה האזנתי לשיחה ושמעתי את הדברים. אין בפי מילים לתאר את גדלותו של ר' יעקב היקר"**. עתה הוא הפנה מבטו אל יעקב: **"אין לך מה להסתיר, ר' יעקב. ספר לרב הכל. ספר לו"**. דמעות בצצו בעיני הנגיד, הוא פרץ בבכי חרישי, יצא מהחדר, וסגר אחריו את הדלת.

עתה לאחר שקיבל את רשותו של משה הנגיד, הייתה לו האפשרות לספר. פתח יעקב את סגור ליבו וסיפר: **"ר' משה הנגיד הינו אחד מלקוחותי הקבועים"**, החל בסיפורו. **"במשך כל השנים היו הוא ובני-ביתו משלמים את שכרי עבור שאיבת המים בו במקום. לפני כמה חודשים קרא לי ר' משה וביקש, שאסכים לקבל את הכסף בסוף החודש. הסכמתי. פעם או פעמים הוא אכן שילם את שכרי בסוף החודש, ולאחר מכן חדל לשלם"**.

"בוקר אחד, כשנשקתי בדלת ביתו ובידי כד המים, פתחה אשתו את הדלת. בעלה לא היה בבית, והיא ניצלה את ההזדמנות כדי לספר לי את האמת על סיבת אי-התשלום. רק התנתה, שלא אספר זאת לאיש. היא גילתה בפניי, כי העסק המשגשג שבבעלותם הידרדר, והם ירדו מנכסיהם. מעתה אינם אלא עניים מרודים, אך הם מנסים בכל כוחם למנוע את פרסום הדבר".

"סיפורה נגע ללבי", המשיך יעקב בדבריו, כשהרב ישוב המום על כיסאו. **"החלטתי לעזור למשפחה ככל יכולתי ולמנוע ממנה חרפה. כך התחלתי לאסוף תרומות, ואותן מסרתי לגברת הבית, תוך השתדלות, שהדבר לא ייודע לאיש. אני מודע ללעגם של בני העיירה הבזים לי, על שאני מקבץ נדבות. אך אינני מתפעל מהם. נחוש אני להוסיף לתמוך במשפחתו של משה, עד שירווח לו"**.

יעקב סיים את סיפורו והשפיל את עיניו. **"ימחל-נא לי כבוד הרב"**, אמר בהכנעה, **"אך לא יכולתי להבטיח, שאפסיק ממנהגי זה מחד, ומאידך לא יכולתי לספר לרב מבלי הסכמת הגביר, שכן הבטחתי לא לגלות את הסוד"**. הרב לא יכול היה להשתלט על רגשותיו ועל סערת-רוחו. שואב-המים שישב מולו מבויש ונכלם, ונחשב עד לפני רגע כקבצן חוצפן, לבש עתה בעיניו דמות אצילית של צדיק בעל נשמה נעלית, של בעל צדקה וחסד לשמם. **"אני צריך לבקש את סליחתך"**, אמר לו הרב, **"הלוואי שירבו כמותך בישראל, אשריך. עלה והצלח, ואף הנני מוסיף את המלצתי עבור מעשי הצדקה והחסד שלך"**.

הרב מנחם בצרי בן יקטוריה זצ"ל
יצחק ששון בן אסתר ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
אורי בן מרים ז"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
אביבה בת איירן ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל

לע"נ

תנצב"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
שמאל בן רבקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אינס בת מאירה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
עמרם בן חנה ז"ל
נעמי בת נתון ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
אודיה ע"ה בת יפה שתח'